

Sygn. akt XII Ga 74/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2014r

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SO Janusz Beim

Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Sędzia: SO Marta Kowalska

Protokolant: st. protokolant sądowy Rafał Bielski

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014r w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 14 listopada 2013r sygn. akt IV GC 1256/12/S

I. w częściowym uwzględnieniu apelacji zmienia punkt I zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądzoną tam kwotę 2.143,16 zł (dwa tysiące sto czterdzieści trzy złote szesnaście groszy) zastępuje kwotą 1.188,04 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt osiem złotych cztery grosze);

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 138,00 zł (sto trzydzieści osiem złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt XII Ga 74/14

Uzasadnienie wyroku z dnia 10 września 2014 r.

Strona powodowa (...) spółka z o.o. spółka komandytowa w K. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) SA w S. kwoty 4.508,48 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu, podając na uzasadnienie swojego żądania, że w wyniku kolizji uszkodzeniu uległ pojazd (...) (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym. Pozwem strona powodowa domagała się dopłaty w ramach kosztów naprawy oraz wypłaty kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego .

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, kwestionując zastosowane stawki roboczogodziny oraz dalszy, poza uwzględnionym, czas najmu pojazdu zastępczego i wynikające stąd koszty.

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 r. Sąd rejonowy zasądził na rzecz strony powodowej kwotę 2.143,16 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie oraz znosząc wzajemnie koszty procesu, przy umorzeniu postępowania w zakresie kwoty 953 zł. Sąd Rejonowy przyjął, że wyłączenie pojazdu z używania wskutek kolizji było normalnym następstwem szkody powodującym uszczerbek w postaci kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego. Czasem uzasadnionym jest czas 17 dni w okresie pomiędzy 17 stycznia a 2 lutego 2012 r. Stronie powodowej należy się zwrot kosztów najmu w kwocie 3.345,60 zł brutto. Strona pozwana na dzień wniesienia pozwu wypłaciła odszkodowanie w kwocie 1.120 zł, stąd winna na ten dzień dopłacić 2.225,60 zł pozostając w opóźnieniu od dnia 12 kwietnia 2012 r. Po wniesieniu pozwu strona pozwana dopłaciła dalsze 1.120 zł za pojazd zastępczy. Strona powodowa zaliczyła tę kwotę na odsetki a w pozostałej części na należność główną. Po wpłaceniu odszkodowania strona pozwana nadal zalegała z kwotą 1.188,04 zł za pojazd zastępczy, przy czym Sąd w wyniku błędu obrachunkowego zasądził kwotę 2.143,16 zł. W zakresie żądania dopłaty odszkodowania z tytułu naprawy, Sąd uznał stanowisko strony pozwanej za w pełni prawidłowe. Koszty zostały pomiędzy stronami wzajemnie zniesione zgodnie z art. 100 k.p.c. przy stosunku 49% do 51%.

Wyrok został zaskarżony apelacją przez stronę pozwaną w punkcie I i III, domagającą się zmiany wyroku poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę 1.188,04 zł za przyznaniem kosztów za obie instancje. Strona pozwana zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 350 k.p.c. poprzez brak sprostowania błędu rachunkowego przez Sąd I instancji oraz naruszenie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 350 k.p.c. poprzez zaniechanie sprostowania oczywistej omyłki rachunkowej, co winno skutkować również korektą kosztów procesu na rzecz strony pozwanej.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa uznała apelację co do kwoty 1.188,04 zł, wnosząc o nie uwzględnienie jej w zakresie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja podlega uwzględnieniu jedynie w zakresie popełnionego przez Sąd I instancji błędu w obliczeniu należnego odszkodowania, przy oddaleniu jej co do kosztów procesu orzeczonych przez Sąd Rejonowy. Zarzuty w niej podniesione nie mogą podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego co do zasady.

Ocena Sądu Rejonowego poczyniona w niniejszej sprawie, zgodna jest z logiką i zasadami doświadczenia życiowego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2008 r. I ACa 953/07 Lex nr 466440, skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000 nr 17, poz. 655). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2012 r. I ACa 568/12). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności strona winna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r. I ACa 445/12). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza

poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie 17 maja 2012 r. I ACa 31/12). Sąd pierwszej instancji ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów, nie będzie zachowana wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także, gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebranych w sprawie materiałem dowodowym (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r. I ACa 285/12). Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. I UK 347/11). Tak procedował Sąd w niniejszej sprawie, stąd odmienny pogląd wyrażony w apelacji nie jest zasadny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. II UK 154/09). W ocenie Sądu Okręgowego apelujący w niniejszej sprawie w żaden sposób nie podważył w apelacji korelujących z dowodami zebranymi w sprawie ustaleń faktycznych Sądu I instancji, który w sposób logiczny wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich przesłanek wysnuł swe wnioski oraz na jakich dowodach się oparł, co stanowi podstawę do przyjęcia tych ustaleń przez Sąd Okręgowy za własne. Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do zakwestionowania prawidłowości wysnutych wniosków, albowiem prawidłową jest ocena Sądu I instancji zamykająca się stwierdzeniem, że strona powodowa w niniejszym procesie udowodniła zasadność swojego stanowiska w sposób, który pozwolił na objęcie jej ochroną prawną skutkującą uwzględnieniem powództwa w kwocie 1.188,04 zł. Zgodnie zaś z wyrażonymi w art. 3 k.p.c. oraz 232 k.p.c. zasadami to na stronach ciąży obowiązek wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz wskazania dowodów na stwierdzenie faktów, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. W niniejszym postępowaniu strona pozwana w żaden sposób nie uczyniła zadość wskazanym wyżej powinnościom. Nie można zatem uznać, iż w tym zakresie skutecznie obroniła prezentowane stanowisko procesowe poprzez podniesienie zasadnych i podlegających uwzględnieniu zarzutów w odniesieniu do tej właśnie kwoty. W zakresie zaś zaskarżonych kosztów procesu należy wskazać na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Suma kosztów poniesionych przez stronę powodową wyniosła przy uwzględnieniu 49% wygranej powoda, strona pozwana zaś 432 zł przy uwzględnieniu 51% wygranej. Obrachunek wskazuje na to, że stronie powodowej należałoby się w istocie zasądzenie kwoty 28 zł od strony pozwanej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił częściowo wyrok Sądu I instancji (art. 386 § 1 k.p.c.) i w pozostałej części oddalił apelację jako bezzasadną na zasadzie art. 385 k.p.c. o kosztach orzekając stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Ref. I inst. SSR. B. Zawierzyńska – Wach